

[Anders Andersen.]

på grund af pristalsregulering, og hvad der kan komme, har tænkt på særlig ekstraordinært store udgifter over tillægsbevillingsloven. Der har jo ellers været en almindelig enighed i finansudvalget om, at tillægsbevillingerne bør indskrænkes til det mindst mulige.

Indtægtssiden bærer præg af, at finansministeren er en meget forsigtig mand. Det er jo ikke denne opfattelse, vi sådan i al almindelighed har af den højtærede minister, og selv om forsigtighed kan betragtes som en borgmesterdyd, må forsigtigheden vel heller ikke udarte så stærkt, som den er kommet til udtryk ved vurdering af indtægtssiden i det foreliggende forslag. Et skøn, og i særdeleshed et skøn anlagt af landets finansminister, bør jo i særlig grad være vejledende. Det skulle nemlig kunne siges, at det snarere var vildledende.

På finansloven for indeværende år er der i skønnet, hvis vi regner fra fremsættelsen af forslaget indtil nu, en fejlvurdering på 550 mill. kr. vedrørende den indirekte beskatning, og mange ting tyder på, at det endelige tal vil blive yderligere forøget, måske med 100-200 mill. kr. Det vil vel i nogen grad afhænge af, hvilke forhold vi vil få i vinterens løb, om vi får en mild eller en streng vinter, men jeg tror i hvert fald, vi må regne med, at selv efter novemberskønnet vil der komme en betydelig forøgelse. Endnu mere grelt må vel vurderingen af indtægterne i det fremsatte forslag forekomme, hvori der er skønnet med en nedgang i de indirekte afgifter på 23 mill. kr. i forhold til finansministerens nuværende novemberskøn. Den reelle nedgang i dette skøn i forhold til det endelige regnskabsresultat for 1959-60 skal nok vise sig at blive 150-200 mill. kr. Selv om jeg nu ikke vil sige, at stigningen i det kommende år vil blive lige så stor som i indeværende år, for så skulle tallet nemlig være ca. 4 300 mill. kr. imod de 3 727 mill. kr., som er fastsat i det foreliggende budget, og det vil igen sige omkring 600 mill. kr. mere, end den højtærede finansminister har sat op i sit budgetforslag, så må vi vel alligevel have lov at regne med, at der også i det kommende år vil være en betydelig fremgang på disse områder. Men selv om vi heller ikke må regne med den

samme procentstigning i nationalindkomsten for 1960-61 som i 1959-60 — der kan jo være mange ting, som taler for, at det vil være fornuftigt ikke på dette område at være alt for optimistisk — så vil det vel ikke være urealistisk at regne med fremgang.

Pristalsudviklingen vil give lønfremgang, den almindelige produktionsstigning fra år til år som følge af produktionsapparatets udbygning vil også gøre sig gældende. Jeg tror derfor, at det skøn, som venstre og de konservative har anlagt som baggrund for fællesprogrammet er betydelig mere realistisk med en indtægt på de indirekte afgifter på 4 200 mill. kr., og dertil skal bare føjes, at med indkomstskatten ligger vi endda også lavere end den højtærede finansminister.

Når jeg har fremsat disse bemærkninger om dette skøn, er det, fordi det ikke er ligegyldigt, på hvilken måde en sådan vurdering er anlagt. Det har sin ganske særlige betydning, at der anlægges den rigtige vurdering, fordi den til sin tid skal danne baggrund for størrelsen af de skattebeløb, der skal udskrives. Man kan næsten ikke få andet indtryk af finansministerens særlig forsigtige skøn, end at der er en tendens deri og måske en tendens med et bestemt formål; hvad ved jeg? Vi mener — selv med begge ben på jorden — at det foreliggende lovforslag vil give et overskud på drifts- og anlægsbudgettet på 1 100-1 200 mill. kr., altså betydelig mere, end der er budgetteret, og det skal også nok vise sig — hvis der ikke sker helt afgørende ændringer i udviklingen her i verden — at det skøn, som vi fra oppositionens side har anlagt, er betydelig mere realistisk end det, som den højtærede finansminister har anlagt.

Hermed er vi i og for sig nået til en vurdering af de muligheder og vilkår, der er for at gennemføre den skattelettelse på 800 mill. kr. sammen med besparelser på ca. 400 mill. kr., som venstre og de konservative har foreslået. Man vil altså se, at med en nedgang på udgiftssiden på, skal vi sige 300 mill. kr. — den højtærede finansminister vil jo nok hævde, at vi ikke kan regne de 100 mill. kr. til boligstøtten med, men selv om vi erkender, at disse millioner er sparet og vi håber, at denne besparelse